

Cauza C-531/22**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

9 august 2022

Instanța de trimitere:

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie (Polonia)

Data deciziei de trimitere:

5 iulie 2022

Părțile din acțiunea principală:

Creditori: Getin Noble Bank S.A., TF, C2, PI

Debitor: TL

Obiectul procedurii principale

Cauză privind cererea creditorilor de supraveghere a executării silite imobiliare

Obiectul și temeiul juridic al întrebărilor preliminare

Interpretarea articolului 3 alineatul (1), a articolului 6 alineatul (1), a articolului 7 alineatele (1) și (2) și a articolului 8 din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, a principiilor securității juridice, irevocabilității hotărârilor judecătorești definitive, efectivității și proporționalității, precum și a dreptului de a fi ascultat de o instanță, coroborate cu articolul 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE) și cu articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție

Întrebările preliminare

1. Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu

consumatorii și principiile securității juridice, irevocabilității hotărârilor judecătorești definitive, efectivității și proporționalității trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care prevede că o instanță națională nu poate examina din oficiu clauzele contractuale abuzive și nu poate acționa în consecință în urma acestei examinări atunci când supraveghează o procedură de executare silită realizată de un executor judecătoresc în temeiul unei ordonanțe de plată definitive și executorii emise în cadrul unei proceduri în care nu sunt aduse probe?

2. Articolul 3 alineatul (1), articolul 6 alineatul (1), articolul 7 alineatele (1) și (2) și articolul 8 din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale și principiile securității juridice, efectivității, proporționalității și dreptului de a fi ascultat trebuie interpretate în sensul că se opun unei interpretări judiciare a reglementării naționale în temeiul căreia înscrierea unei clauze abuzive în registrul clauzelor ilicite are ca efect recunoașterea clauzei respective drept abuzivă în orice procedură care implică un consumator, inclusiv:

- în privința unui alt profesionist decât cel care a fost parte în procedura care a condus la înscrierea clauzei contractuale abuzive în registrul clauzelor ilicite;
- în privința unei dispoziții a cărei formulare nu este identică din punct de vedere lingvistic, dar care are același înțeles și produce același efect față de consumator?

Dispozițiile de drept al Uniunii invocate

Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii: considerentele al doilea, al douăzeci și unulea și al douăzeci și patrulea, articolul 3 alineatul (1), articolul 4 alineatul (1), articolul 6 alineatul (1), articolul 7 alineatele (1) și (2) și articolul 8;

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene: articolele 38 și 47;

Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE): articolul 169 alineatul (1) și articolul 267;

Regulamentul de procedură al Curții de Justiție: articolul 105 alineatul (1).

Dispozițiile naționale și jurisprudența națională invocate

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Constituția Republicii Polone din 2 aprilie 1997): articolul 76

Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Legea din 23 aprilie 1964, Codul civil): articolul 22¹, articolul 43¹, articolul 58 alineatul 1, articolul 385¹ alineatele 1-4 și articolul 385²;

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Legea din 17 noiembrie 1964, Codul de procedură civilă): articolul 363 alineatul 1, articolul 365 alineatul 1, articolul 366, articolul 479³⁶, articolul 479⁴² alineatul 1, articolul 479⁴³, articolul 479⁴⁵ alineatele 1–3, articolul 505³⁰ alineatul 2, articolul 505³¹ alineatul 2, articolul 505³² alineatul 1, articolul 758, articolul 776, articolul 777 alineatul 1, articolul 804 alineatul 1 și articolul 840 alineatul 1;

Ustawa z dnia 5 sierpnia 2015 r. o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz niektórych innych ustaw (Legea din 5 august 2015 de modificare a Legii privind protecția concurenței și a consumatorilor și a altor legi): articolul 2 punctul 2, articolul 8 alineatul 1, articolul 9 și articolul 12.

Rezoluția Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) din 20 noiembrie 2015, III CZP 175/15.

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii

- 1 La 9 ianuarie 2006, debitorul a încheiat cu Getin Bank S.A. un contract de împrumut în temeiul căruia banca a acordat debitorului un împrumut în zloți [PLN] indexat în franci elvețieni (CHF), echivalentul în zloți a 15.645,27 CHF pentru perioada 9 ianuarie 2009-16 ianuarie 2016. Conform contractului, împrumutul urma să fie plătit în zloți la cursul de cumpărare al monedei de indexare stabilit în „Tabelul de schimb valutar al băncii pentru împrumuturi în valută și împrumuturi indexate în valută” (denumit în continuare „tabelul de schimb valutar”) în vigoare la data încheierii contractului de împrumut. La data încheierii contractului, cursul de schimb valutar respectiv era de 2,3930 PLN. Împrumutul a fost destinat finanțării achiziționării unui autoturism, precum și comisioanelor și taxelor aferente. Contractul prevedea ca rambursarea tuturor obligațiilor în temeiul contractului să se facă în PLN. Valoarea obligațiilor urma să fie determinată ca fiind echivalentul rambursării solicitate, exprimată în moneda de indexare, după convertirea acesteia la cursul de vânzare al monedei de indexare, așa cum este prevăzut în tabelul de schimb valutar în vigoare în ziua primirii creanțelor de către bancă. La data încheierii contractului, cursul de schimb valutar respectiv era de 2,5410 PLN.
- 2 La 13 mai 2008, debitorul a încheiat cu Getin Bank S.A. un contract de împrumut în temeiul căruia banca a acordat debitorului un împrumut în PLN indexat în CHF, echivalentul în zloți a 36.299,30 CHF pentru o perioadă de 120 de luni. Conform contractului, împrumutul urma să fie plătit în zloți la cursul de cumpărare al monedei de indexare stabilit în tabelul de schimb valutar în vigoare la data încheierii contractului de împrumut. La data încheierii contractului, cursul de schimb valutar respectiv era de 2,0110 PLN. Împrumutul a fost destinat finanțării achiziționării unui autoturism, precum și comisioanelor și taxelor aferente.

Contractul prevedea ca rambursarea tuturor obligațiilor în temeiul contractului să se facă în PLN. Valoarea obligațiilor urma să fie determinată ca fiind echivalentul rambursării solicitate, exprimată în moneda de indexare, după convertirea acesteia la cursul de vânzare al monedei de indexare, așa cum este prevăzut în tabelul de schimb valutar în vigoare în ziua primirii creanțelor de către bancă. La data încheierii contractului, cursul de schimb valutar respectiv era de 2,1680 PLN.

- 3 La 3 iunie 201[5], Getin Noble Bank S.A. (anterior: Getin Bank S.A.) a introdus în cadrul unei proceduri electronice simplificate privind ordonanța de plată o cerere prin care a solicitat debitorului plata sumei de 87.469,51 PLN, împreună cu dobânda contractuală, dobânda legală și cheltuielile de judecată. În susținerea cererii, banca a precizat că la 13 mai 2008 părțile au încheiat un contract de împrumut, care a fost reziliat din cauza neefectuării plăților de către debitor, în urma căruia banca a solicitat debitorului plata părții restante din principalul împrumutului, comisioanele scadente și dobânda capitalizată. La 23 iunie 2015, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie (Tribunalul Districtual Lublin-Vest din Lublin, Polonia) a emis o ordonanță de plată în cadrul procedurii simplificate, prin care a dispus ca debitorul, în termen de două săptămâni de la notificarea ordonanței, fie să plătească Getin Noble Bank S.A. suma solicitată împreună cu dobânda contractuală, dobânda legală și cheltuielile de judecată, fie să formuleze o contestație. Debitorul nu a formulat nicio contestație la ordonanța de plată menționată mai sus, astfel încât ordonanța de plată a devenit definitivă, iar instanța menționată a investit-o cu formulă executorie prin decizia din 27 august 2015.
- 4 La 28 decembrie 2016, Getin Noble Bank S.A. a introdus în cadrul unei proceduri electronice simplificate privind ordonanța de plată o cerere prin care a solicitat debitorului plata sumei de 7.499,58 PLN, împreună cu cheltuielile de judecată. În susținerea cererii, banca a precizat că la 9 ianuarie 2006 părțile au încheiat un contract de împrumut, care a fost reziliat din cauza neefectuării plăților de către debitor, în urma căruia banca a solicitat debitorului plata părții restante din principalul împrumutului, comisioanele scadente și dobânda capitalizată. La 13 februarie 2017, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie (Tribunalul Districtual Lublin-Vest din Lublin, Polonia) a emis o somație de plată în cadrul procedurii simplificate, prin care a dispus ca debitorul, în termen de două săptămâni de la notificarea ordonanței, fie să plătească Getin Noble Bank S.A. suma solicitată împreună cu cheltuielile de judecată, fie să formuleze o contestație. Debitorul nu a formulat nicio contestație la ordonanța de plată menționată mai sus, astfel încât ordonanța de plată a devenit definitivă, iar instanța menționată a investit-o cu formulă executorie prin decizia din 21 aprilie 2017.
- 5 Pe baza ambelor titluri executorii de mai sus, banca a inițiat o procedură de executare silită realizată de un executor judecătoresc, în cursul căreia a fost sechestrat bunul imobiliar al debitorului, constituit dintr-un apartament în Varșovia, iar creditorii ulteriori s-au alăturat procedurii de executare silită. Instanța de trimitere supraveghează această procedură de executare silită.

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 6 În ceea ce privește prima întrebare, instanța de trimitere arată că supravegherea executării silite în prezenta cauză este deja efectuată încă din anul 2017, dar că necesitatea prezentei întrebări preliminare a apărut totuși din nevoia de a interpreta dreptul Uniunii în scopul aplicării corecte a dreptului național, având în vedere hotărârile recente ale Curții în cauza C-600/19, în cauzele conexe C-693/19 și C-831/19, în cauza C-725/19 și în cauza C-869/19.
- 7 Mai precis, la punctul 68 din Hotărârea din 17 mai 2022, C-693/19 și C-831/19, SPV Project 1503, Curtea a arătat că articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care prevede că, în cazul în care o ordonanță de plată emisă de o instanță la cererea unui creditor nu a făcut obiectul unei contestații formulate de debitor, instanța de executare nu poate, pentru motivul că autoritatea de lucru judecat pe care o are ordonanța respectivă acoperă implicit validitatea clauzelor amintite, excluzând orice examinare a validității acestora din urmă, să examineze ulterior eventualul caracter abuziv al clauzelor contractului care au servit drept temei al ordonanței menționate. Împrejurarea că, la data la care ordonanța a rămas definitivă, debitorul nu cunoștea faptul că putea fi calificat drept „consumator” în sensul directivei respective este lipsită de relevanță în această privință.
- 8 În plus, la punctul 52 din Hotărârea din 17 mai 2022, C-600/19, Ibercaja Banco, Curtea a arătat că articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care, din cauza efectului autorității de lucru judecat și al decăderii, nu permite nici instanței să examineze din oficiu caracterul abuziv al clauzelor contractuale în cadrul unei proceduri de executare ipotecară, nici consumatorului să invoce, după expirarea termenului de formulare a contestației, caracterul abuziv al acestor clauze în cadrul respectivei proceduri sau în cadrul unei proceduri declarative subsecvente, în cazul în care clauzele amintite au făcut deja obiectul, la momentul începerii procedurii de executare ipotecară, al unei examinări din oficiu de către instanță a caracterului lor eventual abuziv, dar în hotărârea judecătorească de încuviințare a executării ipotecare nu se regăsește o motivare, fie ea chiar sumară, care să precizeze efectuarea acestei examinări și nici nu se indică faptul că aprecierea făcută de această instanță la finalul respectivei examinări nu va mai putea fi repusă în discuție în situația în care nu este formulată o contestație în termenul menționat.
- 9 Potrivit instanței de trimitere, în prezenta cauză a apărut o problemă similară cu cele menționate mai sus. Concret, debitorul a încheiat cu Getin Bank S.A. (în prezent: Getin Noble Bank S.A.) două contracte de împrumut în care sumele împrumutului erau exprimate în PLN, dar soldul restant era indexat în CHF. Cu toate acestea, cel mai important este faptul că împrumutatul putea rambursa ratele împrumutului doar în PLN, în timp ce banca a convertit plățile în PLN ale împrumutatului în soldul în CHF în conformitate cu tabelul său intern de schimb valutar, ale cărui reguli nu erau reglementate în niciunul dintre contractele de

împrumut. La rândul său, soldul împrumutului în sine a fost determinat în CHF, prin utilizarea ratei de cumpărare din tabelul de schimb valutar al băncii. Astfel, ambele contracte de împrumut conțineau așa-numitele clauze de conversie, pe care majoritatea instanțelor naționale le consideră a fi dispoziții contractuale ilicite în temeiul articolului 385¹ alineatul 1 din Codul civil, concluzionând în același timp că includerea unor astfel de dispoziții într-un contract de împrumut conduce la invaliditatea contractului în temeiul articolului 58 alineatul 1 din Codul civil. Având în vedere acest lucru, se poate presupune cu un grad ridicat de probabilitate că, în cazul în care banca ar fi dat în judecată împrumutatul pentru plata sumelor datorate în temeiul contractelor de împrumut în fața unei instanțe naționale obișnuite care judecă cauze civile, după examinarea documentației anexate la acțiune, instanța ar fi constatat din oficiu că respectivele contracte de împrumut conțin clauze contractuale ilicite care determină invaliditatea contractului și, în consecință, ar fi respins acțiunea.

- 10 Cu toate acestea, instanța de trimitere subliniază că, în prezenta speță, procedurile care au condus la emiterea titlului executoriu împotriva debitorului au fost diferite. Concret, banca a introdus două cereri de plată împotriva împrumutatului în cadrul unei proceduri electronice simplificate privind ordonanța de plată. În cuprinsul acestor cereri, banca și-a motivat pretențiile făcând referire la contractele de împrumut pe care le încheiase cu debitorul, dar nu a indicat că aceste contracte erau indexate într-o monedă străină sau că acestea conțineau clauze de conversie (și, desigur, nu a indicat că în contract existau prevederi care ar putea fi considerate drept clauze contractuale abuzive). Cu toate acestea, cel mai important este faptul că niciunul dintre contractele de împrumut nu a fost anexat la cererile introduse, ca urmare directă a normelor procedurale care reglementează procedura electronică simplificată și a caracteristicilor tehnice ale sistemului ce gestionează această procedură, care nu permit prezentarea de probe în cadrul acestei proceduri. Prin urmare, instanța națională la care s-a desfășurat procedura menționată mai sus nu a avut nici posibilitatea juridică și tehnică de a solicita băncii prezentarea contractelor de împrumut. Această instanță a emis două ordonanțe de plată, care nu au fost contestate de către împrumutat și, prin urmare, au devenit definitive. Aceste ordonanțe au fost investite cu formulă executorie și, pe baza titlurilor executorii astfel create, au fost inițiate proceduri de executare silită împotriva debitorului (împrumutatul), în cadrul cărora un executor judecătoresc a pus sechestru pe bunurile imobiliare aparținând debitorului.
- 11 Având în vedere cele de mai sus, contractele de împrumut au fost prezentate de către bancă în instanță doar în cadrul prezentei proceduri și, prin urmare, conținutul acestora nu a făcut niciodată obiectul unui control judiciar. După examinarea conținutului acestor contracte, instanța de trimitere a concluzionat că există o temere întemeiată că clauzele de conversie incluse în contracte constituiau clauze contractuale abuzive fără de care contractele nu puteau fi executate și că, prin urmare, contractele de împrumut trebuiau să fie declarate nule și, în consecință, banca nu putea pretinde nicio datorie de la debitor în temeiul acestora. Cu toate acestea, normele procedurale naționale împiedică instanța de trimitere să tragă consecințe practice din aceste posibile concluzii. Concret, dispozițiile

respective prevăd că o hotărâre judecătorească definitivă, inclusiv o ordonanță de plată emisă în cadrul unei proceduri electronice simplificate, este obligatorie pentru toate instanțele (articolul 365 alineatul 1 din Codul de procedură civilă și, în plus, este inadmisibilă examinarea legitimității unei obligații acoperite de un titlu executoriu (articolul 804 alineatul 1 din Codul de procedură civilă], și anume, în acest caz, o ordonanță de plată definitivă, investită cu formulă executorie.

- 12 Instanța de trimitere subliniază de asemenea că, în cazul în care împrumutatul nu a contestat ordonanțele de plată, acesta nu mai dispune de nicio cale de atac care ar putea, în practică, să îl ajute să conteste obligațiile rezultate din ordonanțele de plată care includ pretenții ce decurg din contracte care conțin clauze abuzive.
- 13 Având în vedere cele de mai sus, instanța de trimitere se întreabă dacă situația procedurală în cauză nu este contrară articolului 6 alineatul (1) și articolului 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 și principiului efectivității. Curtea a subliniat în mai multe rânduri că instanțele naționale au obligația verificării din oficiu a contractelor încheiate cu consumatorii pentru a identifica clauzele abuzive din acestea și, fără îndoială, îndeplinirea acestei obligații nu este posibilă în cadrul procedurilor electronice simplificate privind ordonanța de plată, în care instanța nu are posibilitatea de a colecta și analiza niciun fel de probe (articolul 505³² alineatul 1 din Codul de procedură civilă) și se bazează exclusiv pe conținutul cererii și, prin urmare, pe afirmațiile reclamantului însuși, care are un interes evident în a păstra tăcerea cu privire la orice clauză contractuală îndoielnică. Este adevărat că un control judiciar al contractelor de împrumut încheiate între părți ar fi fost posibil dacă împrumutatul ar fi contestat ordonanțele de plată (în acest caz, cauzele ar fi fost judecate de o altă instanță națională cu competență locală și materială, care desfășoară proceduri civile în mod obișnuit și, prin urmare, printre altele, colectează și analizează probe), dar nu a fost cazul în speță. Mai precis, împrumutatul a adoptat o atitudine pasivă, ceea ce este adesea întâlnit la persoanele cu datorii semnificative. În același timp, din jurisprudența Curții rezultă că instanțele naționale ar trebui să examineze din oficiu contractele în vederea identificării clauzelor abuzive și, prin urmare, chiar și atunci când părțile nu iau inițiativă. Prin urmare, se pare că nici măcar o atitudine pasivă din partea consumatorului în acest caz nu justifică scutirea instanței de obligația de a examina din oficiu dacă un contract conține clauze abuzive.
- 14 În această privință, instanța de trimitere se întreabă dacă o situație în care, în cadrul procedurii pe fond, instanța națională nu a examinat dacă respectivul contract cuprinde clauze abuzive poate justifica o încălcare a principiului care decurge din articolul 365 alineatul 1 și din articolul 804 alineatul 1 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia hotărârea definitivă care constituie titlul executoriu este obligatorie pentru instanța care supraveghează procedura de executare silită. Temeiul pentru o derogare excepțională de la normele de mai sus ar putea fi reprezentat de dispozițiile de drept al Uniunii indicate. În caz contrar, poate apărea o situație în care bunurile imobiliare ale împrumutatului sunt scoase la licitație de către executorul judecătoresc, iar veniturile din executare sunt transferate băncii ale cărei creanțe provin din contracte care conțin clauze

contractuale ilicite. Astfel, consumatorul va suferi o pierdere semnificativă în ceea ce privește executarea creanțelor care decurg din contractele de credit care conțin clauze contractuale ilicite. O astfel de situație nu numai că nu ar îndeplini obiectivele Directivei 93/13, dar ar fi contrară principiului eficacității și obiectivelor prevăzute la articolul 169 alineatul (1) TFUE și la articolul 38 din Carta drepturilor fundamentale.

- 15 Instanța de trimitere propune Curții să răspundă afirmativ la prima întrebare. Mai precis, dispozițiile Directivei 93/13 impun în mod necondiționat instanței naționale să examineze din oficiu contractul încheiat între părți pentru a stabili dacă acesta conține clauze abuzive. În principiu, o astfel de examinare trebuia să fi avut loc deja în contextul procedurii pe fond, dar dacă, în cadrul procedurii respective, o astfel de examinare nu a avut loc (în special, dacă instanța sesizată nu a fost în măsură, din punct de vedere juridic și tehnic, să efectueze o astfel de examinare), atunci această obligație revine instanței care supraveghează procedura de executare bazată pe o ordonanță de plată definitivă care a fost investită cu formulă executorie. În principiu, hotărârile judecătorești definitive ar trebui să fie irevocabile, însă acest lucru nu exclude posibilitatea de a fi adoptate excepții de la această regulă, justificate de circumstanțe speciale, printre care se numără necesitatea de a se efectua examinarea contractului menționată mai sus.
- 16 În ceea ce privește a doua întrebare, instanța de trimitere arată că, dacă se presupune că, în prezenta cauză, instanța care supraveghează procedura de executare silită are posibilitatea să verifice dacă există clauze abuzive în contractele încheiate de debitor, va fi necesar să se efectueze o analiză în acest sens. Între timp, în prezenta cauză, debitorul continuă să rămână pasiv, nu depune niciun act de procedură, nu face niciun fel de observații, nu oferă nicio explicație și nici măcar nu primește corespondența care îi este adresată, ceea ce - după cum s-a menționat deja - este un mod de acțiune caracteristic persoanelor care dețin datorii semnificative. Având în vedere acest lucru, cu o probabilitate aproape certă, instanța de trimitere nu va putea să îl auditeze pe împrumutat și nici măcar să primească explicații scrise de la acesta. Această situație este cu atât mai problematică cu cât articolul 4 alineatul (1) din Directiva 93/13 prevede aprecierea caracterului abuziv al clauzelor contractuale raportându-se la toate circumstanțele care însoțesc încheierea contractului. Întrucât audierea împrumutatului nu este posibilă, va fi de asemenea imposibil, în principiu, să se stabilească circumstanțele încheierii contractului.
- 17 Cu toate acestea, instanța de trimitere se întreabă dacă dispozițiile Directivei 93/13 nu se opun evitării problemei menționate mai sus prin recurgerea la o măsură națională de protecție a drepturilor consumatorilor, și anume așa-numitul „efect de extindere” al hotărârilor Curții de protecție a concurenței și a consumatorilor, prevăzut la articolul 479⁴³ din Codul de procedură civilă. Această dispoziție prevede, într-adevăr, că o hotărâre definitivă produce efecte față de terți din momentul înscrierii în registru a clauzei ilicite.

- 18 În această privință, instanța de trimitere amintește că articolul 7 alineatul (2) și articolul 8 din Directiva 93/13 - spre deosebire de dispozițiile sus-menționate ale acestei directive - nu au un caracter obligatoriu. În special, statele membre nu sunt obligate să introducă procedura de declarare a caracterului abuziv al condițiilor contractuale generale prevăzută la articolul 7 alineatul (2) din Directiva 93/13. Cu toate acestea, în opinia instanței de trimitere, dacă un stat membru decide să facă posibile astfel de proceduri, forma acestora nu poate rămâne în întregime arbitrară. Având în vedere că o astfel de procedură urmărește obiectivele Directivei 93/13, aceasta trebuie să respecte cerințele prevăzute de celelalte dispoziții ale acestei directive, în special de articolul 7 alineatul (1), la care, de altfel, articolul 7 alineatul (2) face trimitere expresă. În plus, procedura de declarare a condițiilor contractuale generale drept neautorizate și efectele hotărârii pronunțate în cadrul procedurii trebuie să respecte principiile efectivității, proporționalității și securității juridice.
- 19 Instanța de trimitere arată că dispozițiile care ar trebui analizate pentru a se stabili dacă acestea constituie clauze contractuale abuzive au următorul cuprins:
- rambursarea împrumutului se efectuează în PLN la rata de cumpărare a monedei de indexare specificată în tabelul de schimb valutar în vigoare la data încheierii contractului de împrumut (articolul 1 alineatul 2 din contractul din 9 ianuarie 2006);
 - rambursarea împrumutului se efectuează în PLN la rata de cumpărare a monedei de indexare specificată în tabelul de schimb valutar în vigoare la data întocmirii contractului de împrumut (articolul 1 alineatul 2 din contractul din 13 mai 2008);
 - plata tuturor obligațiilor în temeiul prezentului contract se va face în PLN. Valoarea obligației va fi determinată ca fiind echivalentul obligației, exprimat în moneda de indexare, după ce aceasta a fost convertită la cursul de vânzare al monedei de indexare, astfel cum este stabilit în tabelul de schimb valutar în vigoare la data primirii sumei datorate de către bancă (articolul 5 alineatul 1 din contractul din 9 ianuarie 2006);
 - plata tuturor obligațiilor în temeiul prezentului contract se va face în PLN. Valoarea obligației va fi determinată ca fiind echivalentul obligației, exprimat în moneda de indexare, după ce aceasta a fost convertită la cursul de vânzare al monedei de indexare, astfel cum este stabilit în tabelul de schimb valutar în vigoare la Getin Bank S.A. la data primirii sumei datorate de către bancă (articolul 4 alineatul 1 din contractul din 13 mai 2008).
- 20 Pe de altă parte, în registrul clauzelor contractuale generale considerate drept ilicite sunt enumerate, printre altele, următoarele clauze contractuale:
- împrumutul este indexat în CHF/USD/EUR, după conversia sumei plătite în conformitate cu cursul de cumpărare CHF/USD/EUR conform Tabelului de

schimb valutar în vigoare la Bank Millennium în ziua plății împrumutului sau a ratei (clauza numărul 3178, intrare pentru Bank Millennium S.A.);

- în cazul unui împrumut indexat la un curs de schimb valutar, valoarea ratelor de rambursare se calculează la cursul de vânzare a valutei în vigoare la Bancă, pe baza Tabelului de schimb valutar în vigoare la data rambursării (clauza numărul 3179, intrare pentru Bank Millennium S.A.);

- conversia împrumutului în moneda de valorificare se efectuează de către bancă în funcție de cursul de cumpărare a monedei respective din tabelul de schimb valutar al băncii aplicabil la data și ora plății creditului (clauza numărul 7770, intrare pentru mBank S.A.).

- 21 O comparație a conținutului dispozițiilor contractuale citate, aplicate de Getin Bank S.A. cu dispozițiile contractuale ale altor bănci înscrise în registrul clauzelor ilicite conduce la concluzia că, deși au fost aplicate de bănci diferite, există similitudini semnificative între ele. Cea mai mare similitudine este între articolul 5 alineatul 1 din contractul din 9 ianuarie 2006 și articolul 4 alineatul 1 din contractul din 13 mai 2008 și dispoziția înscrisă în registru cu numărul 3179, precum și între dispozițiile articolului 1 alineatul 2 din ambele contracte de împrumut și dispozițiile înscrise în registru cu numerele 3178 și 7770.
- 22 Deși sensul acestor dispoziții este același și efectele asupra consumatorilor sunt aceleași, dispozițiile sunt redactate în mod diferit și au fost redactate de bănci diferite. În această privință, instanța de trimitere se întreabă dacă dreptul Uniunii permite ca efectele înscrierii unei clauze contractuale în registrul clauzelor ilicite să se extindă și la un profesionist care nu a fost parte în procedura care a condus la această înscriere.
- 23 O chestiune similară a fost deja analizată de Curte în Hotărârea din 21 decembrie 2016, C-119/15, Biuro Podrózy Partner, care a precizat la punctul 47 din această hotărâre că articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 din Directiva 93/13 coroborate cu articolele 1 și 2 din Directiva 2009/22, precum și în lumina articolului 47 din cartă trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca utilizarea în condițiile generale a unor clauze al căror conținut este echivalent cu cel al unor clauze declarate ilicite printr-o hotărâre judecătorească definitivă și înscrise într-un registru național al clauzelor din condițiile generale declarate ilicite să fie considerată, în privința unui profesionist care nu a fost parte în procedura finalizată cu înscrierea acestor clauze în registrul respectiv, drept un comportament ilicit, cu condiția – fapt ce urmează a fi verificat de către instanța de trimitere – ca acest profesionist să beneficieze de un drept la o cale de atac eficientă atât împotriva deciziei prin care se admite echivalența clauzelor comparate privind aspectul dacă, ținând cont de ansamblul împrejurărilor relevante specifice fiecărui caz, aceste clauze sunt identice din punct de vedere material, având în vedere în special efectele produse în detrimentul consumatorilor, cât și împotriva deciziei prin care se stabilește, dacă este cazul, cuantumul amenzii aplicate.

- 24 Potrivit hotărârii Curții sus-menționate, nu există niciun obstacol pentru ca efectul înscrierii în registrul clauzelor ilicite să se aplice tuturor profesioniștilor care aplică o anumită clauză contractuală și nu doar profesionistului care a fost parte la procedura de declarare a clauzei respective ca fiind ilicită și de înscriere a acesteia în registrul menționat. În plus, acest efect se aplică oricărei dispoziții care este „identică din punct de vedere material” și nu neapărat identică din punct de vedere lingvistic.
- 25 Cu toate acestea, instanța de trimitere are îndoieli cu privire la faptul că interpretarea de mai sus a dreptului UE se aplică tuturor procedurilor judiciare în care sunt implicați profesioniști, inclusiv procedurilor în care una dintre părți este un consumator care a încheiat un contract cu profesionistul în cauză. Într-adevăr, instanța de trimitere amintește că întrebarea preliminară la care a răspuns Curtea în Hotărârea din 21 decembrie 2016 a fost ridicată de Curtea de Apel din Varșovia în cadrul unui litigiu între un comerciant și președintele Oficiului pentru Protecția Concurenței și a Consumatorilor, care a aplicat o sancțiune administrativă acelui profesionist pentru utilizarea unor clauze contractuale al căror conținut corespunde unei mențiuni din registrul clauzelor ilicite.
- 26 În plus, Sąd Najwyższy (Curtea Supremă) a emis în data de 20 noiembrie 2015, într-un complet de șapte judecători, rezoluția III CZP 175/15, potrivit căreia o înscriere în registrul clauzelor ilicite nu se aplică altor profesioniști în afara celui care a fost parte la procedură. Sąd Najwyższy a justificat această afirmație astfel: „Poziția potrivit căreia o hotărâre de admitere a unei acțiuni în constatarea caracterului ilicit al unei clauze contractuale generale operează în favoarea tuturor, dar numai împotriva profesionistului pârât, se armonizează cu postulatul garantării dreptului la un proces echitabil. [...] Pe de altă parte, limitarea efectului obligatoriu al unei hotărâri de admitere a unei acțiuni în constatarea caracterului ilicit al unei clauze contractuale generale doar pentru profesionistul pârât înseamnă că efectele negative ale hotărârii privesc doar entitatea care a avut dreptul de a fi ascultată în cadrul procedurii. Aceste efecte se exprimă printr-o ingerință de mare amploare în sfera juridică a profesionistului pârât, care trebuie să ia în considerare faptul că în fiecare litigiu individual cu participarea sa, instanța - rămânând legată de efectul preliminar al hotărârii respective - va trebui să declare ilicită prevederea contractuală dată și că, în cazul în care acesta utilizează prevederea contestată, președintele va putea iniția împotriva sa o acțiune în încetarea acestei acțiuni ca o practică ce încalcă interesele colective ale consumatorilor specificate la articolul 24 alineatul 2 punctul 1) din ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów (Legea privind protecția concurenței și a consumatorilor), cu toate consecințele posibile. Dacă astfel de consecințe ar trebui să se extindă și la alți profesioniști care nu se prezintă la proces din partea pârâtului, ar fi nevoie - tocmai datorită tipului și domeniului lor de aplicare - de astfel de soluții normative care să le asigure în mod adecvat exercitarea dreptului lor de a fi ascultați”.
- 27 Având în vedere cele de mai sus, instanța de trimitere are îndoieli cu privire la faptul că principiul exprimat în Hotărârea Curții din 21 decembrie 2016 se aplică

tuturor procedurilor judiciare care implică profesioniști sau doar unora dintre acestea. Presupunerea că dispozițiile dreptului Uniunii permit efectele înscrierii în registrul clauzelor ilicite față de fiecare profesionist în fiecare procedură ar atrage după sine necesitatea abaterii de la regula rezultată din rezoluția din 20 noiembrie 2015, pronunțată de Curtea Supremă. cu mai mult de un an mai devreme.

- 28 Concluzia de mai sus ar avea o influență asupra rezultatului prezentei cauze. Mai precis, dacă se constată că instanța de trimitere are capacitatea de a examina clauzele contractuale abuzive cuprinse în contractele încheiate de debitor cu Getin Bank S.A. și că ar fi suficient să se constate că acestea sunt „identice din punct de vedere material” cu dispozițiile înscrise la numerele 3178, 3179 și 7770 din Registrul clauzelor ilicite pentru a le declara abuzive, aceasta ar însemna că Getin Noble Bank S.A. nu a avut niciun temei legal pentru a iniția procedura de executare silită împotriva debitorului în cazul de față și, prin urmare, procedura ar trebui să fie întreruptă de către executorul judecătoresc.
- 29 Instanța de trimitere propune Curții să răspundă negativ la a doua întrebare pentru următoarele motive. Registrul clauzelor ilicite este unul dintre cele mai eficiente instrumente pentru a pune în practică protecția consumatorilor împotriva clauzelor contractuale abuzive. Acest lucru justifică, la rândul său, o utilizare cât mai largă a efectelor înregistrărilor din registrul respectiv. Fiecare înscriere în registru se face pe baza unei hotărâri definitive a Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Tribunalul pentru Protecția Concurență și a Consumatorilor) - o instanță specializată în cauze privind protecția consumatorilor, ale cărei hotărâri pot fi supuse, în plus, apelului, iar hotărârile pronunțate în a doua instanță sunt supuse controlului de către Curtea Supremă în cazul unui recurs în casație. Astfel, neparticiparea unui anumit profesionist la procedura de declarare a unei anumite dispoziții ca fiind abuzivă nu împiedică aplicarea tuturor efectelor unei înscrieri în Registrul clauzelor ilicite și în cazul acestuia. De asemenea, nu este necesar ca termenul contractual utilizat de profesionist și termenul înscris în registrul clauzelor ilicite să fie identice din punct de vedere lingvistic; în schimb, criteriul decisiv ar trebui să fie semnificația reală a termenilor, și anume efectele pe care clauza contractuală în cauză le produce asupra consumatorului. Aplicarea unor restricții prea extinse în ceea ce privește domeniul de aplicare al Registrului clauzelor ilicite (limitând efectele acestuia doar la profesioniștii care au fost părți la o procedură în fața Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów și la clauzele contractuale care corespund textual înscrierilor din registru) ar conduce la o restrângere excesivă a protecției pe care acesta a fost menit să o garanteze consumatorilor. Într-adevăr, este o situație obișnuită ca un număr mare de profesioniști să utilizeze clauze contractuale abuzive cu același înțeles, dar formulate diferit; într-un astfel de caz, eliminarea acestor clauze de pe piață ar necesita inițierea unui nou proces de fiecare dată, ceea ce este imposibil de pus în practică. Astfel, obiectivele Directivei 93/13 nu ar fi atinse.
- 30 În ceea ce privește cererea de decizie preliminară în cadrul procedurii accelerate formulată de instanța de trimitere, aceasta subliniază că, în cadrul procedurii de executare pe care o supraveghează, executorul judecătoresc a pus sechestru pe

bunurile imobiliare respective, a efectuat o descriere și o evaluare a acestora și, în urma cererilor creditorilor, urmează să se desfășoare o licitație electronică a bunurilor imobiliare. În același timp, instanța de trimitere precizează că, prin adresarea acestor întrebări preliminare, procedura în fața acestei instanțe a fost suspendată, dar nu și procedura de executare propriu-zisă, care este realizată de executorul judecătoresc. Procedurile de executare pot fi suspendate în cazuri strict definite, iar adresarea unei întrebări preliminare nu constituie un motiv de suspendare a acestora. Astfel, desfășurarea licitației imobilului și acordarea ulterioară a confirmării, adjudecarea proprietății și distribuirea sumelor obținute din executare pot conduce la o situație în care, în primul rând, debitorul este privat de bunul său imobil și, în al doilea rând, creditorul primește în urma executării sume necuvenite. Aceste efecte pot fi dificil de remediat sau chiar ireversibile, iar consumatorul ar putea, în viitor, să își valorifice drepturile prin intermediul unei acțiuni în despăgubire, care, totuși, nu oferă o protecție deplină a drepturilor sale.

- 31 În această privință, instanța de trimitere observă că, așa cum a arătat Curtea la punctul 57 din Hotărârea din 17 mai 2022, C-600/19, Ibercaja Banco, într-o situație precum cea din litigiul principal, în care procedura de executare ipotecară s-a finalizat, iar dreptul de proprietate asupra acestui bun a fost transferat unui terț, instanța nu mai poate efectua, din oficiu sau la cererea consumatorului, o examinare a caracterului abuziv al clauzelor contractuale care ar conduce la anularea actelor prin care se transferă proprietatea și nu mai poate repune în discuție securitatea juridică a transferului dreptului de proprietate efectuat deja către un terț.